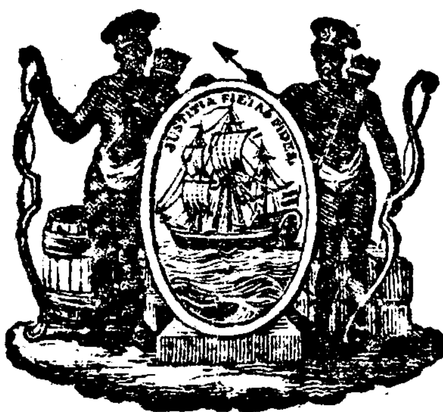
N°. 64. | A°. 1835.

WOENSDAG, den 12den AUGUSTUS.

Nieuwe Surinaamsche Courant.

BUITENLANDSCHE NIEUWSTIJDINGEN.

Extracten uit de Nederlandsche Couranten tot en met den 21sten Junij 1835.

Nederlanden.

AMSTERDAM, den 16 Junij.

Zoo men verneemt heeft Z. M. de Koning van Zweden aan Z. K. H. Prins Willem Frederik Hendrik, ter gelegenheid van Hoogstdezelfs jongsten verjaardag een gedekoreerde degen en twee fraaije porphyren vazen ten geschenke gegeven.

— Het *Journal de la Haye* deelt bijzondere berigten uit Brussel van den 12den Junij mede, volgens welke de Belgische Ministers den vorigen dag, door eenen buitengewonen renbode, met de denkwijze der Fransche regering omtrent de oprigting van hulpbenden in Belgie voor de Koningin-Regentes van Spanje bekend zijn geworden. Volgens die mededeeling, kon de aanwerving dier hulpbenden op eene grootere schaal plaats hebben, dan men vroeger gedacht had, en zouden de Belgische Ministers zich daarmede meer regtstreeks bemoeijen. De Belgische Minister van oorlog Evain had het denkbeeld geopperd, om voor de uit te rusten onderneming onder anderen de Belgische strafbataljons, het overschot van het vreemde legioen en dergelijke benden, te zamen omstreeks 2000 man sterk, te bestemmen. Tevens zou men door geheel Belgie eene werving doen plaats hebben, waarbij men vooral het oog had op de thans ledig loopende plaatsvervangers der ontbondene mobiele burgerwacht. Ieder aangeworven man, die niet tot de veroordeelde krijgslieden behoorde, zou 100 francs handgeld genieten. De Minister Evain was tegen de verheffing van Generaal Daine tot bevelhebber van het hulpkorps gestemd, maar andere Belgische Ministers, dien krijgsman gaarne willende verwijderen, waren van een tegenovergesteld gevoelen. Onder Daine zouden de Generaals Lehardi de Beaulieu, Niellon en van der Mere dienen. Men sprak tevens van het voegen van verscheidene eskadrons ruiterij bij het hulpkorps, die onder den Generaal Chatry-Lafosse zouden staan. De Fransche Minister van oorlog scheen echter in deze Belgische bevelhebbers, die meerendeels door den Belgischen opstand uit het niet zijn opgekomen, weinig vertrouwen te stellen, en was niet ongeneigd, om aan de Belgische vrijwilligers Fransche bevelhebbers te geven. De kosten der onderneming kwamen natuurlijk voor rekening der Spaansche regering; doch de Belgische Ministers wilden wel de noodige voorschotten doen, indien het Fransche bestuur borg wilde blijven.

Onlangs heeft men in de gemeente *Ampsin*, op de linker-oever der Maas, een aantal oude graven ontdekt, in eene geheel woeste met doornen bezette streek. De eigenaar meende er partij van te kunnen trekken, door er wijnbergen aan te leggen, en onder deze werkzaamheden was het, dat men eene menigte graven ontdekte. De tot nu toe ontdekte graftomben zijn *vijftig* in getal, en alle van dezelfde bouworde.

De wanden zijn van lomp metselwerk, waartoe vrij harde roode bikssteen gebezigd is. Aan het hoofd en de voeten vindt men eenen kalkachtigen steen, waarschijnlijk uit de naburige bergen voortkomende. De graven waren met drie of vier van deze steenen overdekt.

Elk graf hield een menschelijk geraamte in, dat vrij wel bewaard was, en met de voeten naar het Oosten was gekeerd. In enkele vond men eenige andere voorwerpen.

Een dezer graven bevatte eene kleine vaas van ruwe stof en lompen vorm. Hare hoogte is van 85 strepen Nederlandsch, en hare grootste wijdte bijna even zoo. Zeven of acht ijzeren stukken van verschillende grootte, en langwerpig vierkant van gedaante, waren daarin op gesloten. De dikke laag roest, waarmede zij overdekt zijn, belet dat men er eenig spoor van werk op kan vinden. Deze stukken schijnen gedeelten van wapens, als degens of dolken te zijn.

Op de borst van een geraamte bevond zich een stuk ijzer, van eene ronde gedaante. De gaten, welke men aan de kanten vond, schijnen gediend te hebben om het metaal op een of ander kleedingstuk, door middel van knoopjes, te hechten.

In eenen anderen grafkelder heeft men eenen dunnen gouden ring gevonden, zonder eenige versierselen, en nog negen of tien ruw bewerkte glazen koralen van twintig strepen Nederlandsche lengte op vijf dikte, en groenachtig van kleur. Zij schijnen tot een halssieraad te hebben gediend.

Nog heeft men eene soort van sabel gevonden, welke insgelijks met roest bedekt was, en waarvan het gevest geheel verteerd is.

Uit dit alles kan men noch den tijd noch het volk op sporen, waartoe deze voorwerpen behooren. Men kan ook niet vooronderstellen, dat deze kelders tot algemeene begraafplaats hebben gediend, want dan zou men geraamten van verschillenden ouderdom hebben moeten vinden, en alle die men gevonden heeft, waren van menschen, die hunnen vollen wasdom hadden bereikt. Er blijft dus nog eene vooronderstelling over, dat namelijk de plaats, waarvan wij spreken, in de nabijheid van een kamp gelegen zijnde, tot begraving der dooden van hetzelve zou zijn verkozen. Was dit een Romeinsch kamp? Zou men het tot den overtogt van de Maas, door Julius Cæsar, te Ombert, kunnen terug brengen? Men aarzelt dit te gelooven, hoewel deze plaats er maar een kwartier uurs van verwijderd is, en dat de krijgsmans weg (*via militaris*), van Ramelot naar Strée gaande, en door het bosch van Pagne loopende, aan den overtogt van de Maas, te Ombert uitkomt, alwaar eene brug bestond, welke men nu nog Romeinsche brug noemt, en waarvan men nog de overblijfselen bij laag water bespeurt.

Door hunne zamenstelling en ligging gelijken deze begraafplaatsen veel naar die, welke in de gemeenten Abée en Villersle-Temple zijn ontdekt, en blijkens de daarin gevondene penningen, van Romeinschen oorsprong schijnen te zijn. Men is bezig de opdelvingen voort te zetten.

Groot-Brittannie.

LONDEN, 17 Junij.

De *Globe* zegt: Een Spaansch officier van hoogen rang is te Londen aangekomen met last van wege de Koningin-Regentes, om in Engeland en Belgie een korps van twintigduizend man te werven. Aan het Britsche Gouvernement is verlof gevraagd om voor de dienst der Koningin Isabella II vijfduizend man te ligten. Men is gereed agenten te benoemen om dit hulpkorps van vrijwilligers aan te werven onder het kommando van eenen Engelschen Officier, die in den Spaanschen oorlog gediend heeft. Geen Officier zal in dien rang worden toegelaten, tenzij hij in Engelsche dienst geweest is of nog is. De manschappen, die verlangen zullen aangenomen te worden, zullen reeds als militair moeten gediend hebben. De schepen zullen binnen weinige dagen gereed zijn om hen naar Spanje te brengen, zoodra de eerste afdeeling zal aangeworven zijn. De ekwipementstukken, wapenen en amunitiën zullen door Engelsche aannemers worden geleverd.

— Volgens de *Times* wordt de werving en de organisatie van het hulpkorps, hetwelk naar Spanje bestemd is, met kracht voortgezet. De sterkte van het korps is, volgens dat blad, berekend op 10,000 man, waarvan 8,448 man voetvolk, 552 scherpschutters, 700 man ruiterij en 300 man artillerie. De kosten van uitrusting voor elk man zullen 10 £ st. of *ƒ* 120 bedragen, tot bestrijding waarvan de Londensche Kooplieden met de meeste bereidvaardigheid aanzienlijke voorschotten schijnen te doen. Ook wordt in de bladen groote lof toegezwaaid aan de belangloosheid der meeste Officieren, welke zich ter dienstneming onder den Kolonel Evans aanmelden, en, bijna allen, zeer matige voorwaarden maken, of, de bepaling van hunne belooning geheel aan het Spaansche bestuur overlaten. De *Courier* spreekt van pogingen, welke door de vrienden van Don Carlos, met den Aartsbisschop van Leon aan het hoofd, gedaan worden, om de werving ten behoeve der Koningin tegen te werken, doch verzekert dat dezelve haar doel geheel en al zullen missen.

— Het schijnt zich te bevestigen dat de Kolonel *Evans*, Parlementslid voor Westminster, die in de Indien en in Nieuw-Orleans, alsook in den Spaanschen oorlog zich heeft onderscheiden, van de koninklijke magtiging zal gebruik maken om in dienst der Koningin van Spanje over te gaan.

Frankrijk.

PARIJS, 14 Junij.

De *Réformateur* behelst den volgenden brief van eenen geneesheer, gedagteekend Alexandrie 15 Mei:

»De pest, de vreesselijke pest rooft ons dagelijks zes honderd personen; men hoort niets dan klagten en zuchten; de Arabieren maken, gelijk de Kinderen, veel vertooning zoo wel van hunne blijdschap als van hunne smart. Zij roepen luide den dood aan dat bij hunne bloedverwanten, hunne vrienden terug geve; hoewel de dood nimmer iets heeft teruggegeven, heeft de ondervinding van vele eeuwen hun dit denkbeeld niet kunnen ontnemen, en zoo doende kwellen zij de levenden door magteloos klagen.

»Ik heb veel volk in het hospitaal verloren, twee van de vier geneesheeren, een knap jong mensch een Arabisch chirurgijn, de eenige die mij in de lijkopeningen behulpzaam was, mijn apotheker en drie oppassers. Of al de personen ten gevolge der ziekte zelve of van het in aanraking komen met pestkranken overleden zijn,

is mij onbekend; het ontstaan der ziekte door besmetting is echter hoogst zeldzaam, want wij zijn aan dit gevaar van alle kanten blootgesteld. Wat mij betreft, ik laat de kwestie van besmetting ter zijde en maak slechts pathologische en therapeutische nasporingen.

»Deze laatste wijze van waarneming is eene zeer gelukkige ontdekking; men loopt geen gevaar het leven van den patient in de waagschaal te stellen, want de uitslag is schier altijd noodlottig, wanneer de zieke aan de middelen der natuur alleen wordt overgelaten. De Europeanen ontkomen den dood nimmer; er bestaat geen voorbeeld van genezing; doch dit sterven is zacht en daarom troost ik mij. Ter ondersteuning van hetgeen ik hier beweer, moet ik een door mij waargenomen geval verhalen:

»Een uitgeweken Pool, Leopoldts genaamd, geneesheer in mijn hospitaal, deed mij weten, dat hij wegens ongesteldheid te bed blijft. Ik ging hem bezoeken; hij was schijnbaar rustig, doch de pols joeg geweldig. De zieke zeide eenig zwelling in de lies te gevoelen; dit was de pestbuil. De patient dronk veel gedurende den nacht; hij kon zich zelven bedienen; een enkele zijner vrienden was bij hem gebleven, doch durfde hem niet te naderen. Den volgenden morgen nader ik zijn bed, vat zijne hand, hij was dood!

»Men kan zich de verschillende gedaanten niet verbeelden, welke deze gedachte ziekte aanneemt. De groote belangstelling, welke een zoodanig verschijnsel mij inboezemt, houdt mijnen geest in eenen toestand, die volmaakt geschikt is om door die plaag niet aangegrepen te worden. Overigens heb ik vrijwillig den post aanvaard, dien ik bekleed, en hoop denzelven in gezondheid te zullen nederleggen, of luide te kunnen zeggen: ik heb mijnen pligt als mensch en geneesheer vervuld. Wel denk ik dikwerf aan mijne ouders en vrienden; doch wanneer het ongeluk mij treft, laat hen zich troosten; eigenlijk zijn slechts zij te beklagen, die leven en sterven als planten.

»Ik ben dezer dagen bij Ibrahim-Pacha toegelaten geweest; hij ontving mij en twee mijner confraters in eenen tuin, maar verzocht ons op eenen afstand te blijven, uit vrees dat hij door de besmetting mogt worden aangetast; hij gelooft sterk aan den besmettelijken aard der ziekte, vermits hij gelooft dat het gevaarlijk is de pestzieken te naderen; hij vroeg ons onder anderen, wie zich het meest blootstelde. Toen men daarop antwoordde dat wij allen gelijkelijk voor dat gevaar bloot stonden, zeide hij: het spijt mij dat men mij niet een eenigen opnoemt, van wien ik zoude kunnen zeggen: *deze is de grootste gek van alle drie.* Daarentegen vervolgde hij, moet ik u zeggen, dat, indien ik in Syrie slechts drie soldaten had overgehouden, ik de dienst van den vierden zoude hebben verrigt; ieder heeft moed in zijne eigene positie. Kom mij van tijd tot tijd bezoeken en tracht zulks in uw tegenwoordig getal te doen.

»Al deze gezegden, waarvan sommige niet slecht gekozen waren, gingen van toomeloos gelach vergezeld. Ik zeide onder het heengaan tegen mijnen vriend: ik geloof dat Zijne Hoogheid ons niet ongaarne zoude zien den geest geven, ten einde alzoo de bevestiging te vinden van de vrees, welke hij voor het besmettelijke der ziekte voedt.

»Ik kan u als nieuwstijding melden, dat in Syrie een opstand is uitgebarsten: er zal wederom veel bloed stroomen; Ibrahim-Pacha is een ware menschenmoorder; hij zal gaarne de taak op zich nemen om de insurrectie te bedwingen.

»Ik vergat u te berigten dat hier drie honderd St. Simonisten aan de pest zijn overleden, de overige zijn naar Opper-Egypte getogen; zij verkeerden hier in een deerniswaardigen toestand en speelden eene bespottelijke rol.»

— Drie Fransche Dagbladen behelzen eenen van de conciergerie uitgeganen brief. In den *Reformateur*, de meer onmiddelijke woordvoerder der gevangenen, leest men den volgenden:

» Uit de gevangenis der conciergerie den 14 Junij 1835.

»Het Hof der Pairs is afgeklommen tot de laatste soort van het, door hetzelve aangenomen, stelsel om te trachten, aan het gedrochtelijk door haar aanvaarde regtsgeding een einde te maken. Tot hiertoe had het Hof nog enkel moreelen dwang op de voor hetzelve gedaagde aangeklaagden willen uitoefenen; thans wil het door de aanstootelijkste materiële gewelddadigheid hun noodzaken deszelfs onwettelijke regtsbedeeling en alle de door hetzelve beraamde, het regt van vrije verdediging verkortende, dwangmaatregelen aan te nemen. Reeds was de beschuldigde Girard met handdadig geweld naar het Luxemburg opgebragt, en was de President Pasquier, ter vergadering dit aanwenden van lijfsdwang ontkennende, op het zelfde oogenblik door den beschuldigde zelven, en daags daarna door de bekendmaking van het procesverbaal van geleide gelogenstraft geworden. Gisteren zijn, onder volmaakt dezelfde omstandigheden, drie andere beschuldigden uit de conciergerie gehaald. Ten aanzien dezer drie was echter de maatregel in zoo verre verzacht, dat bij hun geleide een politiekommissaris tegenwoordig was, manschappen der municipale garde besturende, die niet uit het oog hebben verloren, dat zij te doen hadden met mannen van moed en regtschapenheid. Wij bedoelen Villiard, Lange en Margot. Heden heeft andermaal eene geleide maar onder afgrijzen wekkende omstandigheden plaats gehad.

»Ten 6 ure des morgens komen de wachthebbende stokkeknechts de drie gevangenen Pradel, Berard en Didier aanzeggen, zich gereed te maken om onverwijld naar het Luxemburg te worden vervoerd. Een kwartieruur daarna verschijnt de deurwaarder Sajon, vergezeld door den Policie Kommissaris Vassal met acht manschappen, den rok der municipale garde op het lijf hebbende. Berard en Pradel worden aangezegd hen te volgen; deze beide te bedde zijnde gebleven, verroeren zich niet. De bedden overhoop en de gevangenen op den steenen vloer neder te werpen was, op het den acht municipale gardes door Mijnheer Vassal gegeven bevel, het werk van een oogenblik. Zij grijpen hen bij de voeten aan en slepen hen zoo naar de deur. Pradel en Berard klampen zich, om deze mishandeling te stuiten, aan de stukken huisraad vast, welke zij onder weg ontmoeten. Het overmagtig geweld sleurt hen echter tusschen door gebrokene flesschen, bord- en schotelscherven, omverre gevallen stoelen, enz. onmeedoogend voort; zij worden met zulk eene woeste kracht voortgetrokken dat Pradel eene los staande hoekkas, waaraan hij zich binnen de zaal krampachtig had vastgegrepen, met zich tot naar buiten op den trap-overloop medesleurt. Daar gekomen, wil de policiekommissaris, met woorden en gebaren zijne beulshandlangers aanvurende, de beide gevangenen niet toelaten zich op de beenen te stellen. Zij moeten in dezelfde houding tot boven aan den trap worden voortgesleept. De barbaarsche uitvoerders van de bevelen der Paire weifelen geen oogenblik. Hunne slagtoffers, den trap op dezelfde wijze afgesleept, vallen loodzwaar met het achterhoofd op elk der steenen traptreden neder!

»Die onverlaten, welke men niet mag achten tot de municipale garde te behooren, keeren in de Kamer terug, waar de gevangene Dedier te bedde ligt; zij grijpen hem bij armen en beenen en bij het hoofdhaar, en brengen hem, met van het lijf afgescheurde hemd, naakt in de griffiekamer, waar de Direkteur hem doet aankleeden.

»Terwijl dit laatste beulenfeit werd volvoerd, had een ander gevangene, Chaguy genaamd, tot Didier gezegd niet dan voor daadwerkelijk geweld te zwichten. Mijnheer Vassal heeft dit gezegde niet vergeten. Hij komt met zijne trawanten en een aantal stokkeknechts der gevangenis bij Chagny terug, en geeft bevel hem in het strafhok te smijten. Terstond vallen negen kerels den gevangene te lijf, rukken hem de haren uit het hoofd en sleuren hem, op eene vooral niet minder onmenschte wijze dan waarop Bérard en Pradel zijn gemarteld, naar het cachot. Onder het voortslepen schopt mijnheer Vassal den ongelukkige, weerloos op den steenen bodem uitgestrekt, herhaaldelijk in het aangezigt en trapt hem op de borst. Hij ligt thans onder behandeling der tot de gevangenis behoorende geneesheeren.

»Terwijl deze gruwelen plaats grepen moesten de overige gevangenen, met verdubbelde zorg binnen hunne kamers opgesloten gehouden, het gekerm en de weeklagten hunner lotgenooten aanhooren, en, door hunne tralie-vensters, elkander den afschrik en de verslagenheid mededeelen, welke deze gewelddaden hen inboezemden."

Duitschland.

FRANKFORT, den 11 Junij.

Uit Berlijn wordt van 4 dezer het volgende gemeld:

Naar men verneemt zal het Kongres te Kalisch niet uitsluitend aan staatkunde, maar ook aan Amor zijn gewijd, wanneer het namelijk waar is, dat daar een huwelijksverdrag zal worden gesloten tusschen Prins Albert, zoon van Prins Willem, en de Grootvorstin Maria, oudste dochter van Keizer Nikolaas; het gerucht dat hierdoor tevens een nieuwe Koning van Polen zoude worden gecreëerd, die onder Pruissische en Russische waarborging een zelfstandig rijk zoude bekomen, behoort, hoewel algemeen ter sprake zijnde, tot de reeds in vroegere jaren verhaalde sprookjes.

— Een Fransch Dagblad zegt dat er ernstig sprake is van een huwelijk tusschen den Hertog van Orleans en eene Wurtembergsche Prinses, en dat Keizer Nikolaas, wiens invloed op het hof van Stuttgard bekend is, verre van dezen echt tegen te werken, den wensch heeft laten blijken dat dit huwelijk tot stand mogt komen.

Advertentien.

Scheepstijdingen.

BINNENGEKOMEN.

Den 8 dezer, de Nd. Am. Brik *Planet*, Kapt. J. LARVEY, van *Boston.*

Den 9, het Schip *Wilhelmina Maria*, Kapt. J. C. ATKES, van *Amsterdam*, hebbende 41 dagen reis; Passagier: de Heer ADRIAAN VOOR DE WIND.

Idem, de Koloniale Schoener *Henriette Elisabeth*, Kapt. F. C. NAHLOP, van *Nickerie* en *Coronie;* Passagiers: de Majoor der Artillerie P. C. SIMON, Luitenant JANSSEN, 5 man Militairen van de Post *Nickerie* en de Heeren H. J. BLANCKE, BLAUWMELLER, Knecht, en 3 Negerslaven aankomende den Heer Mr. J. C. PALTHE WESENHAGEN.

UITGEKLAARD.

Den 8, het Schip *Clasina Adriana* Kapt. J. ANDRESEN, naar *Amsterdam;* lading: 402 vaten Suiker, 34 balen schoone- en 7 dito vuile Katoen.

Den 11, de Engelsche Schoener *Eliza*, Kapt. L. C. DE WIT, naar *Berbice.*

IN *TEXEL* GEARRIVEERD:

Den 19 Junij, het Schip *Elisabeth* Kapt. J. H. BRANDT. — Den 18, het Schip *Catharina*, Kapt. K. M. HILLERS. — Den 20, het Schip *Sophia Maria*, Kapt. A. P. HAVINGA. — Den 21, het Schip *de Hoop*, Kapt. L. TEUNIS.

IN *HELVOET* GEARRIVEERD:

Den 21 Junij, het Schip *Regent*, Kapt. A. ALLEN. — Alle van hier.

Te Paramaribo, ter Boekdrukkerij van BOON & Co.